

mára készült igen ügyesen és praktikus nyelvérzéssel összeállított nyelv-füzetek felépítésükben mindig a tanuló természetes érdeklődéséből és nyelvi nehézségeiből indulnak ki, s ezáltal aránylag könnyen és érdekes formában vezetik be az olvasót a magyar nyelv rejtelmeibe. Példái, olvasmányai, fordítási gyakorlatai megfelelően vegyítik az elméletet a gyakorlattal, magyarázatai egyszerűek és világosak, nyomda-technikai megoldásai jól kiemelik a fontosabb szövegrészeket. A szerző nagy súlyt helyez a sajátosan magyaros kifejezések bemutatására, de jóval kevesebb közmondás is elég lett volna. Milutinovics nyelvfüzetei kétségtelenül a szerényebb igényű idegen-nyelvű magyar nyelvtanok legjobbjai közé tartoznak.

VÁNDOR, GYULA

Falu Tamás, Járásbíróék. Regény. Singer és Wolfner kiadása. 207. o.

Amilyen semmitmondó a cím, olyan maga a regény is. Nem a „járásbíróékról” van szó — nem társadalmi regényről tehát — hanem csak egy bizonyos járásbíró-ról, akinek járásbíró-volta semmit se határoz a regény cselekményének kialakulásában. Megeshetett volna a dolog másvalakivel is, olyanvalakivel főleg, akinek elég ideje és pénze van arra, hogy távoli tengerpartokon kergesse a báj és a szépség tündéri megtestesítőit. A mi bírónkból kissé hirtelen tör ki a nősülési vágy — igaz, a hivatalfőnökének vénkisasszony leánya állandó veszélyt jelent számára — és máról-holnapra elhatározza, hogy — török-szakad — megkeresi azt az — ismeretlenül — olyan bűbájosan utána integető lányt, akit egy éve a dalmát partokon látott meg.

Kissé furcsa, hogy csak egy év múlva jön rá az idegen és ismeretlen tündér ellenállhatatlan voltára, de végül is érthető, hogy keresésére indul. Meg is találja egy francia lányban, valahol a dél-francia partok táján, csak az a baj, hogy szédült rajongásában kissé elnézi magát. A lány azonban belemegy a játékba — és ezt megint rendbenlevőnek kellene találnunk, ha Odette utólag nem bizonyulna sokkal mélyebb léleknek, mint amilyennek megismerjük. Rövid házasság — rövid boldogtalanság — után Odette hazamegy anyjához és öngyilkos lesz, merthogy „az életet nem lehet hazugságra építeni.” A járásbíró viszont — valószínűleg vígaszul — a temetésről visszajövet megint meglátja a partról integető lányt, az igazit, és most valószínűleg azal a megnyugvással utazhat haza, hogy Odette megérdemelte sorsát, mert hiszen „hazudott”.

Ha Odette valóban mély lélek lenne — ember és nem klisé — akkor mindjárt az elején jött volna rá arra az igazságra, hogy hazudni pedig nem szabad. De ettől függetlenül is: semmi nyoma a regényben a komoly lelki küzdelemnek. Odette szinte megrendelésre kerül a bíró útjába és minden különösebb komplikáció nélkül zuhan a halálba. Zuhan, mert az író belelőki — és az olvasó végeredményben nem tudja, mért bánik el ilyen kegyetlenül az ilyen jobb-sorsra érdemes francia lányokkal.

Mennyire nem mai témájú regény ez! Régen túl vagyunk már azon, hogy a szerelem a sorsnak olyan ajándéka, amely csak távoli tengerpartok tündéri ismeretlenjeinek bűvöletéből nő ki! Olcsó romantika ez, és az ilyen regény csak arra jó, hogy giccses mozi-cselekményt gyúrjanak belőle...

VAJTAI ISTVÁN